ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Ένα

Αν επρόκειτο να δώσετε χρυσό μετάλλιο στον πιο αντιπαθητικό άνθρωπο πάνω στη Γη, σίγουρα θα το δίνατε σ' ένα κορίτσι με το όνομα Καρμελίτα Σπατς. Ακόμα όμως κι αν δεν της το δίνατε εσείς, η Καρμελίτα Σπατς θα το άρπαζε μέσα απ' τα χέρια σας – τέτοιος άνθρωπος ήταν. Η Καρμελίτα Σπατς ήταν αγενής, επιθετική και κακιά – πραγματικά ντρέπομαι που σας την περιγράφω, γιατί υπάρχουν ήδη πολλά φριχτά και θλιβερά πράγματα σ' αυτή την ιστορία ακόμα και χωρίς ένα τόσο δυσάρεστο πρόσωπο.

Ευτυχώς στη συγκεκριμένη ιστορία ήρωες είναι τα ορφανά Μποντλέρ και όχι η απαίσια Καρμελίτα Σπατς, και αν επρόκειτο να δώσετε χρυσό

μετάλλιο στη Βάιολετ, στον Κλάους και στη Σάνι Μποντλέρ, θα ήταν για το γεγονός ότι κατάφεραν να επιβιώσουν μπροστά σε τόσες αντιξοότητες. «Αντιξοότητα» είναι μια λέξη που στην προκειμένη περίπτωση σημαίνει «πρόβλημα», και ελάχιστοι άνθρωποι σ' αυτόν τον κόσμο ήρθαν αντιμέτωποι με τόσες αντιξοότητες, που τους ακολουθούσαν όπου κι αν πήγαιναν, όσο αυτά τα τρία παιδιά. Η πρώτη ήρθε μια μέρα που χαλάρωναν στην παραλία. Εκεί έμαθαν τα θλιβερά νέα, ότι οι γονείς τους σκοτώθηκαν σε μια τρομερή πυρκαγιά, κι έτσι τους έστειλαν να μείνουν μ' έναν μακρινό συγγενή που τον έλεγαν Κόμη Όλαφ.

Αν επρόκειτο να δώσετε χρυσό μετάλλιο στον Κόμη Όλαφ, θα έπρεπε να το κλειδώσετε κάπου πριν από την τελετή βράβευσης, γιατί ο Κόμης Όλαφ ήταν τόσο άπληστος και δαιμόνιος που θα προσπαθούσε να το κλέψει. Τα ορφανά Μποντλέρ δεν είχαν χρυσό μετάλλιο, είχαν όμως μια τεράστια περιουσία που τους είχαν αφήσει οι γονείς

τους, και αυτή ακριβώς προσπαθούσε ν' αρπάξει ο Κόμης Όλαφ. Την περίοδο που τα τρία αδέλφια έμειναν μαζί του κινδύνευσε ακόμα και η ζωή τους, και από τότε ο Όλαφ τα ακολουθούσε παντού, συνήθως συνοδευόμενος από έναν –ή περισσότερους– από τους άθλιους και κακάσχημους συνεργάτες του. Δεν είχε καμία σημασία ποιος είχε αναλάβει την κηδεμονία των Μποντλέρ. Ο Κόμης Όλαφ βρισκόταν πάντα ένα βήμα μπροστά κάνοντας ποταπές πράξεις που δεν μπορώ καν να τις αναφέρω όλες: απαγωγή, φόνο, απειλητικά τηλεφωνήματα, μεταμφιέσεις, δηλητηριάσεις, ύπνωση, φριχτή μαγειρική... αυτές ήταν μόνο μερικές από τις αντιξοότητες με τις οποίες έρχονταν αντιμέτωπα τα ορφανά Μποντλέρ κάθε φορά που έπεφταν στα χέρια του. Το χειρότερο απ' όλα ήταν ότι ο Κόμης Όλαφ είχε την κακή συνήθεια ν' αποφεύγει τη σύλληψη, επομένως ήταν πάντοτε βέβαιο ότι θα εμφανιζόταν ξανά. Είναι πραγματικά απαίσιο που η ιστορία επαναλαμβάνεται, έτσι όμως έχουν τα πράγματα.

Σας λέω ότι έτσι έχουν τα πράγματα, γιατί σύντομα θα πρέπει να εξοικειωθείτε με την αγενή, επιθετική και κακιά Καρμελίτα Σπατς, και αν δεν αντέχετε να διαβάσετε για εκείνη, καλύτερα ν' αφήσετε αυτό το βιβλίο στην άκρη και να διαβάσετε κάτι άλλο, γιατί από δω και πέρα τα πράγματα θα είναι πολύ χειρότερα. Πολύ σύντομα η Βάιολετ, ο Κλάους και η Σάνι Μποντλέρ θα έρθουν αντιμέτωποι με τόσες αντιξοότητες που ακόμα και οι σπρωξιές της Καρμελίτα Σπατς θα μοιάζουν παιχνιδάκι.

«Κάντε πέρα, κλεφτοκοτάδες!» είπε ένα αγενές, επιθετικό και απαίσιο κορίτσι.

Πέρασε με ορμή μπροστά από τα ορφανά Μποντλέρ και τους έδωσε μια σπρωξιά. Η Βάιολετ, ο Κλάους και η Σάνι ξαφνιάστηκαν και δεν πρόλαβαν ν' απαντήσουν. Στέκονταν σ' ένα μονοπάτι από τούβλα, που μάλλον ήταν πολύ παλιό, γιατί ανάμεσα στα τούβλα είχαν φυτρώσει βρύα. Γύρω από το πεζοδρόμιο υπήρχε ένα τεράστιο καφετί γκαζόν, που φαινόταν σαν να μην είχε ποτιστεί

ποτέ, και πάνω στο γκαζόν εκατοντάδες παιδιά έτρεχαν προς διάφορες κατευθύνσεις. Πού και πού κάποιο γλιστρούσε και σωριαζόταν, μετά όμως σηκωνόταν και συνέχιζε να τρέχει. Αυτό που έκαναν έδειχνε εξαντλητικό και ανώφελο –αυτά τα δύο πρέπει να τα αποφεύγει κανείς πάση θυσία–, όμως τα ορφανά Μποντλέρ ίσα που έριξαν μια ματιά στα παιδιά, αφού το βλέμμα τους είχε καρφωθεί κάτω, στα χορταριασμένα τούβλα.

Η αμηχανία είναι παράξενο πράγμα και μοιάζει με την κινούμενη άμμο – και τα δύο μπορούν να παρουσιαστούν οποιαδήποτε στιγμή και να κάνουν το θύμα τους να κοιτάζει διαρκώς κάτω. Πράγματι, από την πρώτη κιόλας μέρα των ορφανών Μποντλέρ στο Οικοτροφείο Προύφροκ τα τρία αδέλφια κατάλαβαν ότι ήταν καλύτερο να κοιτάζουν το μουσκεμένο γκαζόν παρά οτιδήποτε άλλο.

«Σας έπεσε κάτι;» ρώτησε ο κύριος Πόε την ώρα που έβηχε σ' ένα λευκό μαντίλι.

Το σίγουρο είναι ότι τα παιδιά δεν ήθελαν να

κοιτάζουν ούτε τον κύριο Πόε, που βάδιζε ακριβώς πίσω τους. Ο κύριος Πόε ήταν τραπεζίτης και είχε αναλάβει τις υποθέσεις των Μποντλέρ μετά την τρομερή πυρκαγιά, όμως αυτό είχε αποδειχθεί ότι δεν ήταν και τόσο καλή ιδέα. Ο κύριος Πόε είχε βέβαια καλή πρόθεση, καλή πρόθεση όμως έχει κι ένα βάζο με μουστάρδα. Και στην προκειμένη περίπτωση, ένα βάζο με μουστάρδα θα είχε κάνει πολύ καλύτερη δουλειά ώστε να μην κινδυνεύσουν οι Μποντλέρ. Η Βάιολετ, ο Κλάους και η Σάνι είχαν καταλάβει εδώ και καιρό ότι το μόνο που μπορούσαν να περιμένουν από τον κύριο Πόε ήταν ο βήχας του.

«Όχι», απάντησε η Βάιολετ, «δεν μας έπεσε τίποτα».

Η Βάιολετ ήταν η μεγαλύτερη Μποντλέρ και συνήθως δεν ήταν καθόλου αμήχανη. Ήταν εφευρέτρια και όταν την έβλεπε κανείς να δένει τα μαλλιά της με μια κορδέλα για να μην πέφτουν στα μάτια της, σήμαινε ότι σκεφτόταν έντονα την τελευταία εφεύρεσή της. Όταν την ολοκλήρωνε,

της άρεσε να τη δείχνει σε γνωστούς και φίλους που συνήθως εντυπωσιάζονταν ιδιαίτερα με τις ικανότητές της. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, καθώς κοιτούσε τα χορταριασμένα τούβλα, σκέφτηκε μια μηχανή που θα μπορούσε να φτιάξει για να μη φυτρώνουν βρύα στα πλακόστρωτα, ήταν όμως πολύ αγχωμένη για να μιλήσει γι' αυτό. Τι θα γινόταν αν κανένας από τους δασκάλους, τα παιδιά ή το διοικητικό προσωπικό του σχολείου δεν έδινε δεκάρα για τις εφευρέσεις της;

Ο Κλάους, σαν να είχε διαβάσει τη σκέψη της Βάιολετ, άγγιξε τον ώμο της κι εκείνη του χαμογέλασε. Ο Κλάους, που ήταν δώδεκα ετών, είχε μάθει ότι τη μεγαλύτερη αδελφή του την ανακούφιζε ένα χέρι που άγγιζε τον ώμο της – όταν φυσικά αυτό το χέρι ανήκε σ' ένα σώμα. Υπό κανονικές συνθήκες ο Κλάους θα της έλεγε και ανακουφιστικά λόγια, όμως εκείνη τη στιγμή ένιωθε το ίδιο αμήχανος με την αδελφή του. Αυτό που άρεσε περισσότερο στον Κλάους ήταν να διαβάζει. Υπήρχαν πρωινά που τον έβρισκαν στο

κρεβάτι με τα γυαλιά του φορεμένα – διάβαζε μέχρι τόσο αργά που μετά ήταν πολύ κουρασμένος για να θυμηθεί να τα βγάλει. Ο Κλάους κοιτούσε κάτω και θυμήθηκε ένα βιβλίο που είχε διαβάσει κάποτε και ονομαζόταν *Τα μυστήρια του γκαζόν*, όμως εκείνη τη στιγμή ένιωθε πολύ αμήχανος για να το αναφέρει. Τι θα γινόταν αν στο Οικοτροφείο Προύφροκ δεν υπήρχε κανένα καλό βιβλίο για να διαβάσει;

Η Σάνι, η μικρότερη Μποντλέρ, σήκωσε ψηλά το βλέμμα και κοίταξε τα αδέλφια της. Η Βάιολετ της χαμογέλασε και την πήρε στην αγκαλιά της – αυτό ήταν πολύ εύκολο γιατί η Σάνι ήταν μωρό και ελάχιστα μεγαλύτερη από μια φραντζόλα ψωμί. Η Σάνι ήταν κι αυτή πολύ αμήχανη για να μπορέσει να πει κάτι – αν και συνήθως ήταν δύσκολο να καταλάβει κανείς τι έλεγε όταν μιλούσε. Για παράδειγμα, αν η Σάνι δεν ένιωθε τόσο αμήχανη εκείνη τη στιγμή, θα άνοιγε το στόμα της, θα έδειχνε τα τέσσερα κοφτερά δόντια της και θα έλεγε: «Γκώσω!», που μάλλον θα εννοούσε κάτι

σαν: «Ελπίζω ότι στο σχολείο θα υπάρχουν αρκετά πράγματα για να δαγκώσω, γιατί το αγαπημένο μου πράγμα στον κόσμο είναι να δαγκώνω!».

«Ξέρω γιατί είστε όλοι τόσο σιωπηλοί», είπε ο κύριος Πόε. «Φταίει ο ενθουσιασμός σας και δεν σας κατηγορώ γι' αυτό. Εγώ, όταν ήμουν μικρός, ήθελα πολύ να μπω σε οικοτροφείο, όμως δεν είχα ποτέ την ευκαιρία. Για να είμαι ειλικρινής, σας ζηλεύω λιγάκι».

Οι Μποντλέρ κοίταξαν ο ένας τον άλλον. Αυτό που τους προκαλούσε το μεγαλύτερο άγχος ήταν το γεγονός ότι το Προύφροκ ήταν οικοτροφείο. Ακόμα κι αν κανένας δεν ενδιαφερόταν για εφευρέσεις, ακόμα κι αν δεν υπήρχε κανένα καλό βιβλίο και ακόμα κι αν δεν επιτρεπόταν το δάγκωμα, εκείνοι θα ήταν κολλημένοι εκεί, όχι μόνο τη μέρα αλλά και τη νύχτα. Οι Μποντλέρ σκέφτηκαν ότι, αφού ο κύριος Πόε τούς ζήλευε, θα μπορούσε να μείνει ο ίδιος στο Οικοτροφείο Προύφροκ κι εκείνοι θα μπορούσαν να πάρουν τη θέση του στην τράπεζα.

«Είστε πολύ τυχεροί που βρίσκεστε εδώ», συνέχισε ο κύριος Πόε. «Χρειάστηκε να τηλεφωνήσω σε περισσότερα από τέσσερα σχολεία μέχρι να βρω αυτό που θα δεχόταν και τους τρεις σας, και μάλιστα τόσο άμεσα. Το Οικοτροφείο Προύφροκ είναι εξαιρετικό σχολείο. Όλοι οι δάσκαλοι έχουν κάνει ανώτατες σπουδές. Όλα τα δωμάτια είναι πολύ όμορφα επιπλωμένα. Και, το σημαντικότερο απ' όλα, διαθέτει ένα ιδιαίτερα εξελιγμένο σύστημα υπολογιστών που θα κρατήσει μακριά τον Κόμη Όλαφ. Ο υποδιευθυντής Νέρο μού είπε ότι η λεπτομερής περιγραφή του Κόμη Όλαφ –από το μακρύ φρύδι του μέχρι το τατουάζ του με το μάτι στον αριστερό του αστράγαλο– έχει καταγραφεί στον υπολογιστή, κι έτσι για τα επόμενα χρόνια θα είστε ασφαλείς και οι τρεις».

«Μα πώς ένας υπολογιστής μπορεί να κρατήσει μακριά τον Κόμη Όλαφ;» ρώτησε παραξενεμένη η Βάιολετ, κοιτάζοντας πάντα κάτω.

«Πρόκειται για *εξελιγμένο* υπολογιστή», είπε ο κύριος Πόε, σαν η λέξη «εξελιγμένος» να ήταν

μια ικανοποιητική εξήγηση κι όχι απλώς μια λέξη που σημαίνει «σύγχρονης τεχνολογίας». «Μη ζαλίζετε άλλο τα μυαλουδάκια σας με τον Κόμη Όλαφ. Ο υποδιευθυντής Νέρο μού υποσχέθηκε ότι θα σας προσέχει διαρκώς. Άλλωστε ένα τόσο *εξελιγμένο* σχολείο όπως το Οικοτροφείο Προύφροκ δεν επιτρέπει σε οποιονδήποτε να κυκλοφορεί στα όριά του».

«Κάντε πέρα, κλεφτοκοτάδες!» είπε εκείνο το αγενές, βίαιο και κακό κοριτσάκι που πέρασε ξανά δίπλα τους.

«Τι σημαίνει "κλεφτοκοτάδες";» ρώτησε ψιθυριστά η Βάιολετ τον Κλάους, ο οποίος είχε ένα πολύ πλούσιο λεξιλόγιο χάρη στα τόσα βιβλία που είχε διαβάσει.

«Δεν ξέρω», απάντησε ο Κλάους, «αλλά σίγουρα δεν είναι κάτι καλό».

«Τι παράξενη λέξη», είπε ο κύριος Πόε. «*Κλεφτοκοτάδες*. Δεν ξέρω τι σημαίνει, όμως μου θυμίζει πουλερικά. Να 'μαστε λοιπόν. Φτάσαμε».

Είχαν φτάσει στο τέλος του πλακόστρωτου

με το γκαζόν και τώρα στέκονταν μπροστά στην είσοδο του σχολείου. Οι Μποντλέρ σήκωσαν το βλέμμα, αντίκρισαν το καινούργιο σπίτι τους κι έμειναν με το στόμα ανοιχτό. Αν δεν κοιτούσαν κάτω σε όλη τη διάρκεια της διαδρομής, θα είχαν δει πώς έμοιαζε αυτό το σχολείο – τελικά όμως ίσως θα ήταν καλύτερο να μην το έβλεπαν ποτέ. Αυτός που σχεδιάζει κτίρια ονομάζεται αρχιτέκτονας, στην περίπτωση του Προύφροκ όμως ένας καλύτερος τίτλος θα ήταν «καταθλιπτικός αρχιτέκτονας». Το σχολείο αποτελούνταν από διάφορα κτίρια, όλα χτισμένα με λείες γκρίζες πέτρες και ομαδοποιημένα με τέτοιον τρόπο που σχημάτιζαν μια ακανόνιστη γραμμή. Για να φτάσουν μέχρι εκεί, οι Μποντλέρ πέρασαν κάτω από μια τεράστια πέτρινη αψίδα που σχημάτιζε μια καμπυλωτή σκιά πάνω στο γκαζόν σαν γκριζόμαυρο ουράνιο τόξο. Πάνω στην αψίδα ήταν χαραγμένες με τεράστια μαύρα γράμματα οι λέξεις «ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟ ΠΡΟΥΦΡΟΚ» και λίγο πιο κάτω, με μικρότερα γράμματα, οι λέξεις που αποτε-

λούσαν το μότο του σχολείου: «Memento mori». Όμως δεν ήταν ούτε τα κτίρια ούτε η αψίδα που έκοψε την ανάσα των παιδιών. Ήταν το σχήμα των κτιρίων: ορθογώνια με στρογγυλεμένη κορυφή. Το σχήμα αυτό είναι παράξενο και στους Μποντλέρ θύμισε ένα και μόνο πράγμα: τάφο.

«Παράξενη αρχιτεκτονική», σχολίασε ο κύριος Πόε. «Τα κτίρια μοιάζουν με τύμβους. Όμως τώρα πρέπει να παρουσιαστείτε στο γραφείο του υποδιευθυντή Νέρο, που βρίσκεται στον ένατο όροφο του κεντρικού κτιρίου».

«Δεν θα έρθετε μαζί μας, κύριε Πόε;» ρώτησε η Βάιολετ.

Η Βάιολετ ήταν δεκατεσσάρων ετών και φυσικά ήξερε ότι ήταν πια αρκετά μεγάλη για να πάει μόνη της στο γραφείο κάποιου, ένιωθε όμως πολύ αμήχανη για να μπει σ' ένα τόσο θλιβερό κτίριο χωρίς κάποιον μεγάλο.

Ο κύριος Πόε άρχισε να βήχει στο μαντίλι του και ταυτόχρονα κοίταξε το ρολόι του.

«Δυστυχώς όχι», είπε μόλις του πέρασε ο βή-

χας. «Η εργάσιμη μέρα στην τράπεζα έχει ήδη ξεκινήσει. Όμως έχω συνεννοηθεί με τον υποδιευθυντή Νέρο για τα πάντα. Αν υπάρξει οποιοδήποτε πρόβλημα, να θυμάστε ότι μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μου στην Πολυαναλογιστική Διαχείριση Χρημάτων. Πηγαίνετε τώρα. Να περάσετε υπέροχα στο Οικοτροφείο Προύφροκ».

«Σίγουρα», είπε η Βάιολετ κι ακούστηκε πιο γενναία απ' ό,τι ένιωθε. «Σας ευχαριστούμε για όλα, κύριε Πόε».

«Σας ευχαριστούμε», είπε ο Κλάους κι έσφιξε το χέρι του τραπεζίτη.

«Τούμε», είπε και η Σάνι, που ήταν ο δικός της τρόπος να πει «ευχαριστούμε».

«Παρακαλώ, παιδιά», είπε ο κύριος Πόε. «Θα τα πούμε σύντομα».

Ο κύριος Πόε χαιρέτησε τους τρεις Μποντλέρ και η Βάιολετ και η Σάνι τον είδαν να κάνει την αντίθετη διαδρομή στο χορταριασμένο πλακόστρωτο προσπαθώντας ν' αποφύγει τα παιδιά που έτρεχαν. Όμως ο Κλάους δεν τον είδε, γιατί

κοιτούσε ακόμα την τεράστια αψίδα πάνω από το σχολείο.

«Μπορεί να μην ξέρω τι σημαίνει "κλεφτοκοτάδες"», είπε ο Κλάους, «νομίζω όμως ότι μπορώ να μεταφράσω το μότο του καινούργιου μας σχολείου».

«Δεν μοιάζει να είναι γραμμένο στα αγγλικά», είπε η Βάιολετ και το κοίταξε ξανά.

«Ικά;» είπε και η Σάνι.

«Πράγματι, δεν είναι αγγλικά», είπε ο Κλάους. «Είναι λατινικά. Για κάποιον λόγο πολλά μότο είναι γραμμένα σ' αυτή τη γλώσσα. Δεν ξέρω πολλές λέξεις στα λατινικά, θυμάμαι όμως ότι διάβασα αυτή τη φράση σ' ένα βιβλίο για τον Μεσαίωνα. Αν σημαίνει αυτό που νομίζω, σίγουρα είναι ένα παράξενο μότο».

«Τι νομίζεις ότι σημαίνει;» ρώτησε η Βάιολετ.

«Αν δεν κάνω λάθος», είπε ο Κλάους, που σπάνια έκανε λάθος, «"Memento mori" σημαίνει: "Θυμήσου ότι θα πεθάνεις"».

«Θυμήσου ότι θα πεθάνεις», επανέλαβε η Βάιο-

λετ χαμηλόφωνα και τα τρία αδέλφια πλησίασαν το ένα το άλλο σαν να κρύωναν πολύ.

Φυσικά, αργά ή γρήγορα, όλοι θα πεθάνουμε. Θα πεθάνουν οι καλλιτέχνες του τσίρκου, θα πεθάνουν οι κλαρινετίστες, θα πεθάνουμε εσείς κι εγώ. Σε λίγα δευτερόλεπτα μπορεί να πεθάνει ένας γείτονάς σας που δεν θα κοιτάξει προσεκτικά πριν περάσει τον δρόμο και θα τον πατήσει το λεωφορείο. Όλοι θα πεθάνουμε, όμως δεν υπάρχει κανένας λόγος να μας το θυμίζει κάποιος. Φυσικά τα ορφανά Μποντλέρ δεν ήθελαν να θυμούνται ότι θα πεθάνουν, πόσω μάλλον καθώς περνούσαν κάτω την αψίδα του Οικοτροφείου Προύφροκ, ούτε ήθελαν να τους το υπενθυμίσει κανείς την πρώτη μέρα τους σ' αυτό το γιγάντιο νεκροταφείο που ήταν πια το σπίτι τους.

Αγαπητέ μου εκδότη,

συγχωρέστε μου το φανταχτερό επιστολόχαρτο — σας γράφω από τον αριθμό 667 της Σκοτεινής Λεωφόρου και είναι το μόνο χαρτί που μπόρεσα να βρω εδώ. Η έρευνά μου για την παραμονή των ορφανών Μποντλέρ σ' αυτή την αριστοκρατική και θλιβερή συνοικία επιτέλους ολοκληρώθηκε και ελπίζω ότι το χειρόγραφό μου θα φτάσει στα χέρια σας.

Όχι την επόμενη αλλά τη μεθεπόμενη Τρίτη αγοράστε ένα εισιτήριο πρώτης θέσης για το προτελευταίο τρένο που φεύγει εκτός πόλης. Μην επιβιβαστείτε. Περιμένετε ν' αναχωρήσει το τρένο και στη συνέχεια πηδήξτε στις γραμμές. Εκεί θα βρείτε την περίληψη της έρευνάς μου με τίτλο «Το ασανσέρ του τρόμου», καθώς επίσης τις γραβάτες του Ζερόμ, μια μικρή φωτογραφία του Βέμπλεν Χολ, ένα μπουκάλι σόδα με γεύση μαϊντανό και το πανωφόρι του θυρωρού, ώστε ο κύριος Χέλκουιστ να μπορέσει ν' απεικονίσει σωστά αυτό το τρομερό κεφάλαιο της ζωής των Μποντλέρ.

Μην ξεχνάτε ότι εσείς είστε η τελευταία μου ελπίδα να βγουν επιτέλους στο φως οι ιστορίες των ορφανών Μποντλέρ.

Με όλο τον σεβασμό μου,

Lemony Snicket

Λέμονι Σνίκετ